

[Thorndahl]

sen, hvorfor det radikale venstre tager så nænsomt på socialdemokratiet, og med hvilken begrundelse det radikale venstre overhovedet tror, at socialdemokratiet er egnet til at lede landet, når man overhovedet går ind på at vurdere regeringspartier, som man her har gjort det.

Det radikale venstre roste regeringens forslag om omlægning af rentefradragsretten. Det mest kontroversielle og det vanskeligste i dette lovforslag er, at renter definitions-mæssigt nu bare bliver private, medmindre skatteyderne altså beviser, at gælden er erhvervs-mæssig. Det understreges i øvrigt meget stærkt, og det er interessant i denne sammenhæng, i bemærkningerne til lovforslaget, at det er skatteyderne, der har bevisbyrden, i hvert fald i denne sammenhæng.

Det radikale venstre opnåede ved valget den 23. oktober 1979 – helt uberettiget i øvrigt – tilslutning fra ca. 25.000 selvstændige. Med det radikale venstres tillidserklæring til dette lovforslag synes jeg, at hr. Niels Helveg Petersen skulle fortælle os her i tinget og de selvstændige, der har stemt radikalt, hvordan skatteyderne rent faktisk kan dokumentere, at gæld er optaget erhvervs-mæssigt, og dér kunne man bruge eksemplerne den lille håndværksmester, handelsvirksomheden og, ikke at forglemme: det radikale venstres husmandsbrug.

Gert Petersen (SF):

Statsministeren kom med en interessant betragtning, som næppe kan være helt gennemtænkt. Han var inde på, at der var visse forslag og tanker, som venstrefløjen støttede, og det var altså bl. a. alle disse skatterefor-mforslag, som findes i pakken, men, sagde statsministeren, dem har regeringen jo netop fremsat, fordi man ville afbalancere ulemperne ved indkomstpolitikken.

Jeg troede faktisk – jeg havde håbet – at regeringen havde stillet dem, fordi de, så vidt jeg har forstået, er dele af socialdemokratiets program. Jeg gik ud fra, at man under alle omstændigheder ville fremsætte sådanne forslag til skattereform. Det har man forsøgt tidligere, og det kom der ikke så meget ud af. Nu er man altså kommet med forslagene, og jeg går ud fra, at det er, fordi socialdemokratiet finder, at det er på høje tid at gennemføre en sådan skattereform, som der her er lagt

op til, og ikke bare for at afbalancere noget andet.

Jeg kan sige, at socialistisk folkeparti stiller sig positivt til disse forslag. Der kan være enkelte ting, vi er uenige i, det er vi meget indstillede på at forhandle om, og også om at finde fællesnævnerne, således at disse forslag kan føres ud i livet, når man nu endelig kan tage fat på en begyndelse til den skattereform, som der så længe har været brug for i dette land.

Så var statsministeren jo meget vred over, at han høstede utak hos hr. Poul Schlüter og hr. Ellemann-Jensen for den kolossale nedskæring hos lønmodtagerne, som han ellers har lagt på præsenterbakken for dem. Jeg kan godt forstå, at statsministeren var noget utilfreds med den utaknemlighed, som her kom til orde, som om de herrer derovre tror, at de kan gøre det bedre. De blev altså belært af statsministeren om, at det kunne de ikke, og – ærligt talt – jeg tror såmænd, at statsministeren har ret på det punkt, desværre, desværre.

Statsministeren sagde også, at når hr. Poul Schlüter talte om, at planen havde noget at gøre med socialisme, så var det meningsløst. Det vil jeg godt give attest på. På det punkt er jeg hundrede procent enig med statsministeren, ligesom jeg, når det drejer sig om at gennemføre en skattereform, håber, at jeg er hundrede procent enig med statsministeren.

Men så tilføjede statsministeren: medmindre det, at man vil tænke i helheder og styre ud fra en helhed og planmæssigt, skal kaldes socialisme. Må jeg med det samme sige, at det skal det ikke. I så fald var Giscard d'Estaings Frankrig et af de mest socialistiske lande, vi har i Europa, og det vil vel næppe hverken hr. Poul Schlüter eller statsministeren påstå.

Det fremgik af det, jeg sagde om den kriseplan, som socialistisk folkeparti har udarbejdet, at den også indebærer, at der må bæres byrder. Vi kan ikke acceptere den byrdefordeling, som ligger i regeringens indkomstpolitiske plan, der er lagt frem her – det er det, der er sagen. Vi kan ikke acceptere byrdefordelingen, og vi kan heller ikke acceptere metoden.

For det første har vi, hvad byrdefordeling angår, ifølge LO haft en reallønsnedgang for almindelige arbejdere på ca. 4 pct. igennem de sidste 2-3 år, og nu vil man gennemføre